

A man with long hair, wearing a white button-down shirt, is shown from the chest up. He is looking down and to the right, with his hand near his face. The background is a vibrant rainbow gradient, divided into horizontal bands of red, orange, yellow, green, blue, and purple. The text 'Dávid Saleský' is at the top, 'SOM' is in the middle, and 'GEJ' is at the bottom.

Dávid Saleský

SOM

GEJ

MARENČIN PT

Som gej (No a?!)

Dávid Saleský

SOM GEJ
(NO A?!)

MARENČIN PT

© Dávid Saleský, 2022
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2022
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2022
Layout © Marta Blehová, 2022
985. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1073-3 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1074-0 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1075-7 (ePub)

Neviem to naisto, ale mám veľmi zvláštny a neurčitý pocit, že už

NECHCEM žiť

a že je to zbytočné...

Život ma desí a je tak strašne ťažký, že ho už nezvládam...!

Mám pocit, že mi už nič nedáva zmysel.

Ani samotné žitie.

Pretože aj tak sa vždy nájde idiot, ktorý ma vysmeje za to,

aký som!

A ja nie som dosť silný na to, aby som to iritovanie zvládol...

01.

Áno, som citlivý, a to až príliš... Vždy som taký bol a vždy som to o sebe vedel. Aj to, že som „iný“ než ostatní. Pretože kým všetkým ostatným sa páčili dievčatá a zdvíhali im sukne, ja som sa pozeral po futbalistoch s vyšportovanými zadkami a rozviatymi šticami. Samozrejme, tajne, aby to o mne nezistili. Bolo mi jasné, že ak sa tak niekedy stane, bude to môj koniec...

A, žiaľ, ten deň práve nastal.

Práve teraz stojím na moste a čakám.

Zúfalo čakám na to, ako sa rozhodnem.

Čo mi povie môj vnútorný hlas, moje zlomené srdce a zlomená duša...

Skočiť či neskočiť...?

Žiť alebo nežiť...?

02.

Rieka podo mnou zúrila v šialenom huriavku a ja som chcel umrieť, a už *konečne* nikdy nič necítiť. Pretože každá jedna myšlienka ma neskutočne bolela. A každý jeden pocit bol tak nechutne ponižujúci, že sa mi z očí neustále valili potoky sĺz. „Žiť“ bolo pre mňa fakt ťažké. No, žiaľ, umrieť asi ešte ťažšie! Asi som teda fakt zbabelec, tak ako to o mne hovoria...

Alebo som ešte stále veril, že tam, za tými mrakmi, sa skrýva pár slnečných lúčov aj pre mňa. Asi som ešte veril tomu, že raz všetko pochopím a nájdem spriaznenú dušu, ktorá ma bude milovať takého, aký som.

NEVIEM... Naozaj neviem, čo všetko som si myslel, ale asi som ešte stále dúfal. Celé tie dlhé-predlhé roky, aj keď to bolo také ťažké. Bolo to však to jediné, čo som mal. Len tú nekonečnú,

priam nesmrteľnú, *poslednú nádej*. Silu, ktorá umiera posledná, len preto, aby mi pomohla ísť ďalej. Inak by som to už dávno-prádávno vzdal. To viem naisto.

Len málokto by totiž dokázal zvládnuť to, čo ja, a zostať po tom všetkom pri zdravom rozume. Lebo toľko ponižovania, výsmechu a šikany, koľko som si „užil“ ja za posledný mesiac a pol, nezažijú mnohí za celý život. Najhoršie na tom však bolo to, že ja som vedel, že to len tak neprestane. A že sa to celkom určite začne odznova, a to s úplne novými ľuďmi.

Práve sa totiž pomaly, ale isto končil školský rok, a po letných prázdninách ma čakal nástup na strednú školu. Medzi totálne cudzími ľuďmi, ktorí *to* o mne zistia tiež...!

03.

„Kde si bol tak dlho, Dávid? A prečo si mi nezdvíhal, keď som ti volala?!“ oborila sa na mňa mamina, len čo som si navečer odomkol a prekročil prah nášho bytu.

„Asi som ťa nepočul, mal som vypnuté zvonenie...“ vyhovoric som sa na tú najbanálnejšiu vec, aká mi napadla. V skutočnosti som to vyzváňanie počul, len som nevedel, kto mi volá, pretože cez obednú prestávku mi môj najzákernejší spolužiak šmaril mobil o stenu. Spravil to naschvál a zhnusene, vyhlasujúc pritom, že všetci *teploši* a ich mobily sú nástrojom diavla a treba ich zničiť. Ešte i teraz počujem, ako sa na tom polovica triedy rehlí, a tá druhá sa tvári, že ju môj prasknutý displej absolútne nezaujíma a že je to všetko OK.

„Chcela som ťa poprosiť, aby si cestou zo školy kúpil polovicu chleba alebo pár rožkov, lebo neviem, ako ti vyjde desiata, a ja som...“

„Nie, mamina, kašli na to! Ja desiatu tak či tak nechcem, možno

si niečo kúpim v škole,” snažil som sa mamu presvedčiť, aby si o moje jedlo nerobila starosti, pretože moji odporní spolužiaci mi ho tak či tak hodia do smetí. To som jej ale, samozrejme, neprezradil.

„A prečo by si si míňal peniaze, keď nemusíš? Veď zbehni dole do bufetu a kúp zopár..“

„Nie, netreba! Povedal som ti, že zajtra si niečo kúpim! Možno bagetu,” zvýšil som na maminu hlas, pretože takéto doťahovanie s ňou ma zbytočne vyčerpávalo.

„Dobre, zlato, zato ešte nemusíš na mňa kričať.“

„Nekričím, mamina..!“ Stál som si za svojím a bol presvedčený o tom, že zase len preháňa. Jej životnou teóriou bolo stať sa totálne nenápadnou a nepútať na seba nijakú pozornosť. A presne to isté asi chcela naučiť aj mňa – myslieť si, že práve táto životná taktika ma urobí dokonale šťastným. No ja som už tušil, že je to kravina a že to nemôže fungovať.

„Ak si hladný, daj si zatiaľ polievku. Mäsko sa dopečie o desať minút,” povedala mamina a ukázala k veľkému hrncu polievky, no ja som len pokrútil hlavou a zamkol sa do izby.

Bol som už síce hladný ako vlk, no nechcel som sa na to jedlo vrhnúť, aby jej to neprišlo podozrivé. Chlieb, ktorý mi na dnes spravila, skončil v triednych smetiach, a obložený rožok, ktorý som si kúpil namiesto neho, mi zožral vyškerený Karol spolu s Tomášom. A tak som dnes nejedol ešte nič, ak nerátam Milu, ktorej sme mali v sekretári plnú krabicu...

04.

„Pod' večerať, zlato! Jedlo je už na stole,” zvolala mama a zaklopala mi na dvere. A tak som vypol YouTube a nasadil si na ksicht maximálne apatický výraz, z ktorého sa nedalo nič vyčítať.

„Mám ti niečo na ten výlet dokúpiť? Potrebuješ nejakú mikinu, ponožky alebo šiltovku?“ Pozrela sa na mňa, kým sme obaja srkali horúcu mliečnu polievku.

„E-e, netreba nič, mám všetko. A budeme tam len jednu noc, takže to neriešim...“ odvetil som najpokojnejšie, ako som len vedel, aj keď v skutočnosti som sa toho školského výletu desil. Vedel som, že z tej veľkej lesnej chaty nebude kam ujsť, a ak ma bude chcieť niekto šikanovať, bude to môcť robiť neustále, a to dvadsaťštyri hodín v kuse.

„S kým budeš na izbe, už vieš?“

„E-e, ešte sme sa nedohodli. To uvidím až zajtra...“ odvrkol som nezaujato, aby som dal mamine najavo, že sa o tom teraz nemienim baviť. A mamina to tiež nechala tak. Možnože keby sa ma spýtala, ako sa mám a ako sa majú moji najlepší kamoši, dokázal by som zo seba niečo vydolovať. Ale takto, a sám od seba, určite nie.

05.

„Čau, buzna! Táňa a Ivana majú na izbe voľné, takže budeš s nimi,“ oznamoval mi výsmešne-rozhodným tónom Karol, ako keby to bola hotová vec. Ja som však pokrútil hlavou, že mu to neverím, a dúfal som, že o tom rozhodne niekto iný, a nie on. Pravdou však bolo to, že sme sa na tom rozdelení mali dohodnúť my medzi sebou, inak by nás do izieb rozdelila triedna. A tá aj práve prichádzala, pretože sa nám s ňou začínala *triednická*.

„Dobré ráno, žiaci! Tak ako to s vami vyzerá, už ste rozdelení?“ pýtala sa naša asi štyridsaťpäťročná učiteľka a rozhliadala sa po triede, čakajúc, že niekto zdvihne ruku a oznámi jej výsledok.

„Myslím, že vystáva jedine Dávid! Iba ten je ešte nezadaný...!“ ozvala sa extrémne zmaľovaná Klaudia, ktorá ma práve preto, že

som jej nikdy nenadbiehal, začala v poslednej dobe neznášať. Bola to práve ona, „hovorkyňa triedy“, kto si na mne ako prvý všimol moju „inakosť“, a rozhodla sa ma testovať. Chalani sa potom už viac-menej k tej jej hnusnej hre len pridali.

„Ako to, že Dávid vystáva? Veď aj chlapci, aj dievčatá majú ešte minimálne jednu voľnú posteľ. Alebo už nie?“ začudovala sa naša učiteľka s dokonalým blondávim mikádom.

„Lenže náš zmätený Dávidko nevie, či je chlapec alebo dievčaťko, hehehe!!!“ vyprskol so smiechom Karol a mnoho ostatných sa k nemu pridalo.

„Hihi, jemu je úplne jedno, kam ho dáte!“ ozvala sa opäť Klaudia, a mne prišlo neskutočne drzé, že všetci sa bavia o mne, no bezo mňa. A tak som okrem stresu a nepríjemných pohľadov cítil už aj podráždenosť a hnev. Môj tep sa vyšplhal na maximálnu možnú mieru.

„Dajte ho k Táni a k Ivane, pani učiteľka! Aspoň sa naučí niečo o šminkách!“ opäť ma Karol pred všetkými vysmial, no tentoraz som sa už rozhodol zareagovať.

„Hahaha! K Táni a k Ivane si chod' sám, ty dement!“

„Ale no tak! Čo má toto znamenať, Dávid?! Ja tu žiadne vaše nadávky nestrpím!“ zagánila na mňa triedna a zavelila, že pôjdem k chalanom, ktorým na izbe ostala voľná posteľ. A to znamená k Tíborovi, Janovi a Markovi. *K môjmu Markovi!*

„Dávid je chlapec, a preto bude na izbe s chlapcami. Na takéto ‚dospelácke‘ žartíky zabudnite, vážení! Aby sme po výlete nemuseli riešiť nejaké tehotenstvo..!“ poučala nás triedna o tom, čo bolo už každému z nás jasné, a vrhla sa na ďalšiu kapitolu literatúry. A hoci ona už nič iné okrem učiva nevnímala, ja som si toho za chrptom ešte vypočul dosť.

„Jediný, kto bude tehotný, bude Marko, Tibi a Džony, hahaha!“ rehotal sa Karol s Tomášom.

„Alebo ho fikneme my traja. Len sa kuknite, aký je *sladučký!*“ začul som dve lavice za sebou prefajčený Erikov hlas, a z tých úchylných slov ma doslova striaslo.

„E-e, neni môj typ!“ vyhlásil Karol s výsmešným tónom. „Ale môžeš ho odpaniť ty, Eros!“ dostal Erik, alias Eros, požehnanie od vodcu triedy, a všetci traja sa na tom schuti zasmiali.

06.

Absolútne som sa nedokázal sústrediť. Ani na to, čo hovorila triedna na hodine, a ani na to, čo mi hovorila mamina. Mysľou som bol už na tom našom „slávnom“ výlete, na ktorý sa tešili všetci okrem mňa. Už zajtra mal nastať ten deň s veľkým D, a ja som od tej šialenej úzkosti celú noc nespал. Nie všetci moji spolužiaci boli vyslovene zlí, no keby som to mal spriemerovať, tak to bola asi len štvrtina triedy, s ktorou sa dalo ako-tak vychádzať. Všetci ostatní ma momentálne buď ignorovali a vyhýbali sa mi, alebo sa mi príležitostne vysmiali.

Celé sa to začalo tým, že nejaká neznáma *baba* ma na Facebooku požiadala o priateľstvo, no ja som jej ho pre tú polonahú profilovú fotku odmietol. Tak nejak som tušil, že ten umelý profil je vytvorený len preto, aby ma nalákal a skúšal. Nemal som dôkazy, kto za ním stojí, no keď mi na druhý deň po tom odmietnutí „priateľstva“ poslala Klaudia na mobil nahaté fotky nejakého vyšportovaného chalana, bolo mi hneď všetko jasnejšie. A im ešte viac.

S touto triednou zostavou sme boli spolu už päť rokov, no oni až teraz zistili, že nahé baby ma príliš nepriťahujú, a s obrovským výsmechom ma za to odpísali. Pamätám si tú nekonečnú vlnu hejtu a ironických poznámok, ktorá sa mi už začiatkom mája zosypala na hlavu, akoby som bol masovým vrahom... No pri-

tom som nikomu nič nespravil! Otras, čo všetko ľudia z tej svojej nenávisťi dokážu! Teraz bol tomu už mesiac a pol, a tie ich útoky voči mne neprestávali. Naopak, zdali sa mi čoraz zákernejšie.

07.

Ráno mi bolo tak strašne ťažko, že som namiesto raňajok od nervov vracal. Cítil som sa neskutočne zraniteľne a slabo, a keby som mal maminu doma, asi by som to už nevydržal a vybuchol do revu. Takto som sa však musel vychystať sám, a ešte aj dávať bacha, aby som na ten výlet nemeškal.

„Psst, už ide teploš, ticho!“

„Zachráň si riť, kto môžeš!“ počul som rozliehať sa po autobuse, keď som doň nastúpil a snažil sa nájsť si nejaké miesto. Nevieť prečo, ale tak nejak som sa rozhodol, že celý tento výlet budem všetkých tých blbov ignorovať a zareagujem na nich až potom, keď mi začnú ubližovať fyzicky. Všimol som si, že v prednej časti busu sedí sympatická Kika s Vikou, a za nimi, bez suseda, Maja, ktorá sa nado mnou zmlievala a zamávala na mňa.

„Ak si nemáš kam sadnúť, tak môžeš aj sem,“ žmurkla na mňa spojenecky, a to bolo po dlhej dobe to najkrajšie gesto, aké som od spolužiakov dostal. Ani ona to v triede nemala ľahké, lebo za jej vieru si ju ešte stále niektorí doberali. No vyzeralo to tak, že Maja je s tým už v pohode a veľkú hlavu si z toho nerobí.

„Kašli na nich, Dávid...“ mávla rukou na znak toho, aby som tie sprosté reči zozadu nepočúval a radšej si tento výlet čo najviac užil.

„Hm, asi hej! Takže ty sa tešíš?“ Prijal som nielen jej voľné miesto, ale aj jej ponuku na konverzáciu, kým k nám zozadu nedoletel balík kondómov. Keď som ho zodvihol zo zeme a s Majou sme sa na seba pozreli, so zachmúreným pohľadom mi dala najavo,

nech to neriešim. A tak som ho teda hodil dozadu ku Karolovi a potom to naozaj chvíľu neriešil.

Keď však ku mne doletel znovu a trafil ma do hlavy, schmatol som tú krabičku do ruky a vybral sa s ňou ku skupinke mojich najhnusnejších spolužiakov. Báľ som sa, no zároveň som bol nasratý, lebo mi bolo jasné, že tí blbci s tým zapáraním neprestanú.

„Čo, chrústik, chceš si to rozdať?!“ zaškeril sa ako prvý Karol a potom aj všetci okolo.

„Aha, kukaj, chce mať s tebou *bezpečný* sex! No kto by to o ňom povedal...?!“ pokrútil Tomáš neveriacky hlavou a Erik to ešte zavŕšil svojím nechutným návrhom.

„Chceš vymrdať kanál, Dávidko?“ Zabľýskalo sa mu v tých oceľovo chladných očiach.

„Dajte sa liečiť, magori! Riadne vám to kvapká na karbid!“ Zagánil som najmä na posledného, štrbavého Erika, ktorému sa táto konfrontácia páčila najviac zo všetkých.

„Heh, liečiť sa budeš ty, ty teplá buzna! Ozaj, tešíš sa na náš gang-bang s tebou, hm...?“ Úchyľne sa mi zahryzol do očí a svojimi prstami znázorňoval sexuálny styk. Všimol som si, že triedna na nás ešte stále kašle a všetci naokolo sa na našom divadle náramne bavia.

„Láskavo si zavri papuľu, hej?“ povedal som a bachol som mu s tou krabičkou o hlavu, až sa trochu preliačila, a Erik zaaukal. Hneď nato sa strhla vlna nespokojného pískania a triedna na nás začala pokrikovať, aby sme sa utíšili a vrátili na miesta. Práve som sa to aj chystal urobiť, keď sa nazúrený Erik za mnou načiahol.

„Dnes z teba vyšukáme dušu, ty teploš! Uvidíš, jak budeš revať!“ zasyčal Erik a chytil ma za tričko a Karol ma schmatol za zápästie, no ja som sa im z celej sily vytrhol.

„Pche! Len úchylné prasce dokážu trepať také pičoviny. Buzeranti!“ začal som sa im ironicky vysmievať, a zároveň zo zúfalstva

slziť. Bol som unavený a hladný, a keď som si na učiteľkino naliehanie prisadol naspäť k Márii, žalúdok sa mi obracal ako ešte nikdy. Mal som čo robiť, aby som sa dnes už druhý raz nepovracal.

„Nechcem sa ti do toho starať, Dávid, ale asi by si si ich nemal vôbec všímať. Viem, že teraz sa ti to zdá ako blbosť, ale možno...“

„Hej, je to totálna blbosť! Lebo oni s tým sami od seba neprestanú, vieš?! Už vedia, čo mi vadí, a tak mi to budú robiť vždy. A ja, žiaľ, nie som typ, ktorý by to vedel zniesť...“

„Hm, rozumiem ti. Ja som sa s tým už ako-tak naučila žiť, ale to preto, že som iná ako ty.“

„Hej, ty si oveľa pokojnejšia a slušnejšia než ja. A možno to berieš ako nejakú obeť Bohu, no ja to tak brať neviem! Mňa to vytáča a neviem byť ticho. A tváriť sa, že mi je to fuk, tak to tiež nejde...“ Rozoberali sme naše šikany, ako keď starí partáci z vojny rozoberajú svoje vojnové zranenia.

„Možno keby ti s tým niekto poradil a vypočul ťa...“ obrátila sa Majka od okna smerom ku mne a súcitne sa mi zadívala do očí.

„A kto by mi s tým akože *poradil*, podľa teba...?“ spýtal som sa, keď mi zrazu ťukol do hlavy nejaký zložený papierik, no ja som sa ho snažil odignorovať.

„Možno aj naši učitelia! Tá jedna, čo je zároveň psychologička. Alebo aj tvoja mamina. Vie o *tom* vôbec? O tom, čo ti robia?!“ Zvrátila čelo, lebo aj vedela, aké zahanbujúce je o tom hovoriť a aké hrôzostrašné je prežívať to na vlastnej koži.

„Nie, nevie o tomto a ani o tom, že...“ Nedokončil som, lebo v krku sa mi spravila guča.

„A naozaj si...?“ Maja si zahryzla do spodnej pery a napäto čakala, čo jej odpoviem.

„To neviem! Ale možné to je...“ odvetil som vyhýbavo a čakal, že aj Maja k tomu dodá niečo o mojej skazenosti a hriechu. Jej pohodové „Okej, veď zistíš“ ma teda príjemne zaskočilo.

„Ajaj, kam sme to len dospeli! Náš Cukrík potrebuje babu, aby ho ochránila, hahahaha!“ počuli sme za svojimi chrchtami, keď sme cez zadné dvere autobusu vychádzali pred chatu.

„Možno budeme svedkami druhého nepoškrvneného počatia, však holúbkovia?!“ rozoznal som za sebou Erikov hlas, a tak som sa k nemu obrátil.

„Zavri si hubu!“

„Hej?“

„HEJ!“

„Inak čo, buznička? Rozplačeš sa?!“ vycieral sa mi ten úchyl rovno do ksichtu a všetci, čo boli okolo nás, nás zvedavo obstúpili.

„Nie, rozbijem ti ju!“

„A čím mi ju rozbiješ? Svojím nadržaným vtákom, ha?! Chceš mi strčiť svoj *nenásytný* penis do papule, aby som ti ho vyfajčil, čo?“

„Nie, jebe ti...?!“ Od zúfalstva nad tým, aký je ten Erik odporný, som sa k tým vulgarizmom začal znižovať aj ja. Vedel som, že väčšinu ľudí tie škaredé slová odradia – ale to, žiaľ, vôbec neplatilo pre Erika, Karola a Tomáša.

„Aha, takže vyfajčíš ty nás? Všetkých troch naraz...?“ Vyplazil svoj nechutný jazyk, a ešte na mňa aj teatrálné žmurkol. Z tých grimás ma šlo roztrhnúť!

„Nie, ja nefajčím, ty idiot!“ šplechol som Erikovi prvé, čo mi napadlo, no tí traja ani náhodou nemienili prestať. Vedeli, že majú nado mnou psychologickú prevahu, a tak sa z toho neskutočne vytešovali.

„Fajčiť ho ešte len naučíme, nebojte. Dôležité je, že Dávidko vie podržať lepšie jak čínska nafukovačka, či?“ zasmial sa Karol aj celá tá jeho odporná banda.

„Ste prasce!“ Mal som chuť im vraziť, no vedel som, ako by to dopadlo. Určite by som bol za to napadnutie vinný ja, a nie oni.

„Nie, prečo? Čo už je len úchylné na anále, ha? Veď je to normálny sex jak hocijaký iný... Ja urobím dobre tebe a tvoja *diera* zas mne, hahaha!“ zamiešal sa do výsmechu Erik, a ja som si uvedomil, že takéhoto úchylného som ho doteraz nepoznal.

Vedel som o ňom len to, že sa snaží zbaliť kvantum báb, a dokonca si o nich vedie aj nejakú tajnú tabuľku, no práve preto, že ja som do tej ich povrchnej a trápnej bandy nikdy nepatril, tak som o jeho skazenosti veľa nevedel. Teraz sa mi však tými urážkami triafal rovno do srdca, a tak mi pripadal ešte horší než Karol či Klaudia.

Začal som sa ho obávať. Nielen tak preventívne a s rešpektom, ale poriadne, ako nočnej mory. V poslednej dobe to bol vždy on, kto ma vedel najhnusnejšie uraziť. Zúrilo som z toho a nechápal som, ako je to možné, keď som sa s ním za celých päť rokov takmer nebavil. On si však o mne asi niečo zistil, a tak ma mal *prečítaného*. Vedel, že zo všetkého najviac neznášam urážky a nespravodlivosť, a aj to, že najviac si cením svoju česť – a presne tú mi aj zámerne ničil. Vedel ma ponížiť a zneistiť tak ako doteraz nikto.

„Mávaš aj stojku?“ spýtal sa ma znenazdajky Marko, keď som sa so svojím neznačkovým vakom zložil v neveľkej, drevom obloženej izbe aj spolu s Tiborom a Džonym.

„Čo...?!“ nechcelo sa mi veriť, že sa ma pýta na to, na čo sa pýta.

„No – či ti tiež nadránom stojí...“ Marko sa sprvu ošival, no potom mi predsa len zopakoval, čo ho tak zaujímalo.

„Ts! Jasný, že mi stojí,“ pokrútil som hlavou na znak toho, že nechápem tú ich predpojatosť.

„Normálne mávaš na čuráku každé ráno stojku...?“ pokračoval Marko a zo svojho megavaku si začal vyťahovať mikinu a džínsy, a popritom som na ňom videl, aký je z tohto nášho trápneho *pokecu* nervózny. No ja som bol tiež, a určite viac než on.

„Pche, vy ste fakt mimo, podľa mňa! Za to, že Klaudia či Karol niečo zadreli, tak zrazu si všetci myslíte, že nie som normálny. Veď to je choré, že sa necháte hocikým ovplyvniť!“

„E-e! My len nechceme, aby...“

„Aby čo?!“ pozrel som sa Markovi prísne do očí.

„Aby si nás v noci alebo v sprche obťažoval,“ zahanbene mi to vysvetlil.

„Ts, ja nemám slov! A čo sa poznáme dva dni?“ spýtal som sa s mierne rozčítaným hlasom a nechápavo som pokrútil hlavou. Niekdajší kamoši mi už mesiac a pol neverili.

„To nie, ale vieš, jak to býva...“ zaškeril sa Marko vyhýbavo, akoby sa za seba hanbil.

„Nie, to teda neviem. Odsudzujete niekoho len za to, aký je a ako sa cíti. Alebo len za to, čo o ňom niekto iný povedal, a to je fakt choré.“

„Sorry, kámo, ale...“

„Pche... Vy si fakt myslíte, že by som sa na vás vrhol alebo čo...?“ nevychádzal som z údivu.

„To nie! Ale Karol s Erosom nás strašili, že nás budeš očumovať.“

„No jasné! Tí dvaja, aj s Tomášom, sú tí najväčší kreténi, akých poznám, a jediné, čo vedia, je pičovať do druhých! To ste si na nich ešte nevšimli?“ vyrútil sa zo mňa všetok nahromadený hnev, a tak sa mi konečne uľavilo.

Pravdou je, že takto som sa väčšinou neprejavoval, a rozhodne nie doma, lebo moja mama bola na nadávky háklivá. Vždy jej až

extrémne záležalo na tom, aby sme sa pred ľuďmi hrali na dokonalých a slušných. To, či sme však šťastní naozaj, ju už evidentne nezaujímalo. Dôležitá bola pre ňu hlavne tá *pozlátka*.

„Ale majú pravdu v tom, že... že si gej, či?“

„Možno áno, možno nie... No kvôli tomu už nie som človekom? Len zato, že sa neženiem jak pes za každou sukou...?“ Bolo mi z tých predsudkov smutno. Hlavne preto, že pochádzali od mojich najlepších kamošov, s ktorými som si päť rokov bez problémov rozumel.

„Heh, ty sa namiesto toho ženieš za psami!“ pousmial sa Tibi nad svojou poznámkou, no keď som sa k nemu zničene otočil, zvesil hlavu a zvažnel.

„Už si niekedy aj *toto*...?“ opýtal sa opatrne Džony a svojím zamrznutým úškrnom mi dával najavo, že ma vcelku chápe.

„Ak tým myslíš, či som už mal *oné*, tak nie! A dokonca som sa s chlapom ani nebozkával. No vlastne ani s babou nie. Ty hej...?“ usmial som sa trochu na odľahčenie.

„Ani ja nie! Ale práve som začal s jednou chodiť...“ zahniezdil sa Džony na svojej vřzgajúcej drevenej posteli pod oknom, na ktorej nástojil, hneď ako sme sa vrátili do izby. Od otvoreného dreveného obloka ho delil necelý meter.

„Pche, veď sa ani nedržíte za ruky, lebo vám to pripadá trápne! Veď sa priznaj!“ nabonzoval na zahanbeného Džonyho ušatý Tibor, a tak som to využil.

„Heh, a so mnou sa kto bude držať?“ spýtal som sa preafektovane ako klaun a všetci štyria sme sa na tom uvoľnene zasmiali.

„To sa ti vážne páčia chalani a ich čuráky?“ pokračoval v mojom vypočúvaní Marko.

„Neviem, heh! No určite viac chalani než ich *oné*,“ preafektovane som sa zaškeril.

„A ako vieš, že sa ti páčia chalani a nie baby?“

„Tak... neviem to naisto, len si to myslím. Cítim to tak. To, že ma to ťahá skôr za chalanmi.“

„Ale prečo to tak máš? Vieš?“

„Neviem. Možno je to tým, že mi celé detstvo chýbal foter a ja som strašne chcel, aby sa so mnou niekto hral na vojakov, strelačky a tak... Túžil som po tom, aby ma niekto naučil všetky tie *chlapské veci* a venoval sa mi,“ prezrádzal som im celú tú trpkú pravdu, no radšej som sa na nich ani neďíval. Bolo mi zrazu trápne za všetkých.

„Tvoj otec umrel už dávno?“ spýtal sa ma Tibor neohrabane a ja som sa na tom jeho brepte srdečne pobavil.

„Nie, ešte neumrel, len sa rozišli! No už sa nevidáme, takže to je, ako keby umrel, hej.“

„Heh, veď nám to už hovoril! Už tuším v piataku, ty dilinkes,“ pokarhal Marko Tibiho za jeho otázku, no ja som to mávnutím ruky zmietol zo stola.

„To je v pohode! Môžete sa ma pýtať, čo chcete.“ Mykol som plecóm, že mi je to fuk.

„TAK FAJN – už sa ti o nás snívalo? Stvrdol ti už pri nás...?“ zasmial sa Marko a aj tí dvaja, no skôr než by som im na túto chúlостivú otázku odpovedal, sme sa všetci zľakli prudkého buchnutia do dverí. Z chodby sa k nám nieslo úchylné stonanie a smiech.

„Hej, vy tam! Dajte si na toho teploša bacha, lebo vám natrhne rite! Obedovať, ričky!“ ozvalo sa spoza starých drevených dvier a potom na ne dopadol aj prudký kopanec.

„To sú ale magori!“ pokrútil som zničené hlavou a najradšej by som na všetky tie dobiedzačky zabudol. To však nebolo také ľahké.

„Už je to aj vyše mesiaca, čo ti robia zle, čo...?“ vyzvedal Džony, a tiež nevyzeral nadšene. Bol to bacuľatý polo-Róm, a tak si aj on užil na škole *svoje*. To moje ich však, evidentne, bavilo ešte viac.

„Hej, magorí im to v hlave už dlho! A mňa to už prestáva baviť...“ vzdychol som si unavene, no nechcel som, aby ma ľutovali a brali ma ako chúďatko, ktoré potrebuje pomoc. Len som chcel vyjadriť, čo si práve myslím.

„Nemáš nikoho, na koho by si sa mohol obrátiť?“ začal sa o mňa zaujímať aj nesmelý Tibor a ja som im bol za ten ich záujem vďačný.

„Ani nie... Asi málokto chápe, jak sa cítim. Vlastne, ani ja sám to nechápem. No zatiaľ to ešte zvládam, heh!“ objasnil som im v rýchllosti *svoje* zmätené pocity a oni dodali, že tí blbci riešia moju orientáciu oveľa viac, než by mali. Respektíve, že by ju nemali riešiť vôbec.

„Kašľať na nich – dneska sa s tebou ožerieme!“ poklopal Marko po sklenej fľaši, ktorú si vymotal z pokrčených teplákových nohavíc. Aj on si sem namiesto klasického pyžama doniesol tepláky, takže som nebol až tak mimo, ako som si myslel.

„To fakt?“ potešil som sa jeho návrhu, no hneď nato mi hlavou prebehlo, či Marko nežartuje. Už mi z tej všadeprítomnej kritiky a hejtu asi začínalo šibať.

„Teda... vo všetkej počestnosti, hehe,“ zasmial sa Marko odľahčujúcim smiechom a ja som mu na to vďačne prikývol.

Vďakabohu, chalani z izby ma zobrali späť medzi seba, a ja som sa s nimi zase cítil fajn. A rovnako tak aj oni so mnou. Nič sme pred sebou neskrývali a ani sme sa nijako neurážali. Len sme sa navzájom doberali – a to úplne rovnako, ako sme to mali vo zvyku už dávno predtým.

Chata, do ktorej sme na náš koncoročný výlet prišli, bola v skutočnosti oveľa väčšia, než sa na prvý pohľad zdalo. Zmestili sa do nej až tri triedy, takže okrem nás tu bola aj deviata B a deviata C. Náš program bol pomerne voľný a zmysel celého pobytu veľmi primitívny: poriadne si to tu užiť, zabaviť sa, a asi sa tu aj prvýkrát neoficiálne nacecať.

Neviem, či sa s tým naozaj rávalo alebo nie, ale na všetkých siedmich dospelákoch, ktorí tu na nás mali dohliadať, sa dalo vidieť, že im je už vcelku fuk, čo a s kým tu robíme. Museli s nami vydržať už len pár posledných dní, rozdať nám vysvedčká a potom nás už nikdy viac nemuseli – a ani nechceli – vidieť. Niežeby sme boli tými najhoršími žiakmi, akých kedy mali, no predsa len sme boli drzí a rozmaznaní pubertáci, ktorí ich neradi počúvali.

Partia šiestich učiteľov a jednej zdravotnej sestričky sedela vždy bokom od nás, a zároveň na vyvýšenom schodíku, aby na nás mohla dohliadať aspoň počas jedenia. Inak však na nás nemali veľmi dosah, a kto chcel, mohol sa hocikedy vyparíť a robiť si po svojom. A to veru aj mnohí využívali.

„Čo, ako sa máte, cukríčkovia?“ prisadli si k nášmu veľkému stolu Karol a spol.

„Keď vidíme vaše ksichty, tak nič moc!“ zadrel Marko odvážne, čo doteraz ešte nespravil.

„Ále čo! Zobrali ste si tú buznu k sebe...?“ pokrútil Karol neveriaccky hlavou a tí dvaja vedľa neho sa úchylné škerili.

„Asi im už oblízal klobásky, chachacha!“ zarehnil sa Erik a teatrálné oblízol slamku trčiacu z hrubostenného pohára.

„Ach, prečo ste len takí jebnutí?!“ zaprotestoval Džony, no potom dostal od tučného Tomáša po hlavu, a tak sa stiahol.

„Teba sa nikto nič nepýtal, Cigáň, tak sa do toho nemiešaj!“